

RUUSU-RISTI

Pekka Ervastin esitelmä 1.1.1928

Toivon teille kaikille hyvää ja onnellista Uutta Vuotta. Koska nyt uusi kalenterivuosi taas on alkamassa, niin ajattelin, että me tässä meidän tämänpäiväisessä esitelmässämme loisimme lyhyen silmäyksen siihen maailmankatsomukseen, jota me kannatamme. Olen sentähden tämän esitelmän nimittänyt nimellä Ruusu-Risti. Kysyisimme mikä meidän Ruusu-Risti-pyrkimyksemme ja tarkoituksemme on? Mikä se elämänymmärrys on, jota me tahtoisimme maailmalle julistaa? Ja mitä me työllämme tavoittelemme ja tarkoitamme? Lyhyesti vain tulee meidän näistä asioista puhua, jos mielimme yhdessä esitelmässä edes vähän käsitellä, mutta se lyhykäisyys voi samalla olla keskittynyttä ja semmoista, että se antaa lyhyen kuvauksen pyrkimyksistämme. Olen ajatellut, että puhuisimme asiasta, jota tahtoisin nimittää Kristuksen työksi ja sitten toiseksi omasta työstämme sekä kuolleitten valtakunnassa, että tässä näkyväisessä maailmassa niin sanottujen elävien kesken. Kun sanon että puhuisimme Kristuksen työstä, en tarkoita sillä yksinomaan sitä mikä ehkä heti juolahtaa mieleen, nim. Jeesus Kristuksen työstä, vaan tarkoitan tällä samalla Kristuksen työtä, sekä Kristuksen työtä ennen Kristusta, että Kristuksen työtä jälkeen Kristuksen. Mitä voimme nyt puhua Kristuksen työstä ennen Kristusta? Sillä tavalla, johon kyllä meidän kristillisessä uskossa viitataan, mutta joka on saanut varsinaisen selityksensä meidän teosofisessa maailmankatsomuksessamme, jonka Madame Blavatsky meille toi. Tässä meidän teosofisessa elämänymmärryksessämme astuu kirkkaasti valoon Kristuksen työ ennen Kristusta, sillä se mikä oli Madame Blavatskyinkin teosofisen sanoman yhtenä ydinkohtana oli, että ihmiskunta ei suinkaan ottanut jumalallista ilmoitusta vastaan vasta Jeesus Kristuksen kautta, vaan että Jumala aina oli huolehtinut – jos

semmoista sanaa tahdomme käyttää – ihmiskunnan kohtalosta, ja että jumalallinen ilmoitus oli annettu ihmiskunnalle jo sangen pitkiä aikoja sitten; jo pitkiä aikoja sitten oli annettu sellainen alkuperäinen ilmoitus, jota myöskin on nimitetty adamilaiseksi ilmoitukseksi, ilmoitukseksi Adamille paratiisissa. Semmoinen alkuperäinen ilmoitus oli annettu ihmiskunnalle jo aikojen aamulla. Muistuu mieleeni eräs henkilö, ruotsalainen suuri näkijä Svedenborg, joka nimenomaan sanoi eräässä teoksessaan Vera Religio Christiana, että ihmiskunnalle oli annettu alkuperäinen ilmoitus, mutta että tämän ilmoituksen varsinainen sisältö katosi. Tuon ilmoituksen alkuperäinen sana katosi. Svedenborg sanoo nimenomaan näin: „Kadonnut sana on vieläkin löydettävissä Tiberin ja tatarien hierofanttien luona.” Ajatelkaa Svedenborgia, joka kirjoitti 1700-luvun keskivaiheilla ja puhui nimenomaan, että Tiberin ja tatarien hierofanteilla on jäljellä se alkuperäinen sana, joka oli kadonnut. Tätä sanomaa Madame Blavatsky teroitti omilla oppeillaan. Ihmiskunnalle on annettu alkuperäinen ilmoitus. Jos muistatte mitä Uudessa Testamentissa sanotaan hebrealaiskirjeessä, niin siinä nimenomaan sanotaan, että Jumala monella tavalla puhuu profeettain suun kautta. Mutta vasta meidän aikamme, jatkaa hebrealaiskirje jotenkin tähän tapaan, mutta vasta meidän aikamme antoi jumala poikansa ilmestyä, Jumala ilmestyi oman poikansa kautta ja sentähden hebrealaiskirje tietää vanhasta ja uudesta liitosta. Me saamme jo koulun penkillä oppia, että Jumala oli tehnyt vanhan liiton Abrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa ja uuden liiton kristikunnan kanssa. Mutta tietysti, kun me koulun penkillä opimme, niin me opimme käsittämään sillä tavalla, että alkuperäinen ilmoitus oli annettu yksinomaan Juudan kansalle. Tämä on sulaa erehdystä. Tämä on hirveää itseilylistystä Juudan kansan puolelta ja meidän kristikuntamme ihmeellisen tyhmää matkimista, kun sanomme, että Jumala olisi suosinut jotakin erikoista kansaa erikseen. Niin ei ole asianlaita, vaan kaikkien kansojen kanssa, koko ihmiskunnan kanssa oli jumala tehnyt tuon

vanhan liiton. Toisin sanoen, kaikille ihmisille oli annettu alkuperäinen ilmoitus. Tämä alkuperäinen ilmoitus annettiin niinkuin me saimme kuulla Madame Blavatskyn Salaisen Opin, hänen teosofiansa kautta. Se annettiin ihmiskunnalle silloin kun toiselta tähdeltä, Venus-tähdeltä tänne siirtyi kehittyneempiä opettajia, jotka perustivat tänne tuon alkuperäisen Salaisen Veljeskunnan ja jotka ottivat johtaakseen ihmiskunnan askeleita henkisen kehityksen tiellä. Tämä alkuperäinen ilmoitus se on vaikuttanut viisauden uskontona, niinkuin Salainen Oppi sanoo, salaisena esoteerisena uskontona kaikissa toisissa uskonnoissa. Kaikki muut uskonnot ovat kuin oksia alkuperäisen uskonnon rungossa.

Jos nyt kysymme, kenen toimesta tämä alkuperäinen uskonto annettiin, niin tietysti voimme jäädä eri käsityksiin. Me voisimme jäädä semmoiseen käsitykseen, että nuo olennot Venus-tähdestä tulivat tänne, koska he näkivät, että täällä on ihmiskunta ja pieni pallo ja että sen ihmiskunta oli avun tarpeessa. Ajattelemme, että he siellä Venus-tähdessä olivat suuren viisauden täyttämiä, niinkuin mekin päätämme kristikunnassa, että lähetämme lähetyssaarnaajia pakanoiden luo, niin samalla tavalla voivat jotkut ajatella siellä kehittyneemmällä tähdellä, että lähetetään lähetyssaarnaajia sinne maan päälle. Niin on yhdeltä kannalta katsoen. Toiselta kannalta voidaan sanoa, että Jumala, tuo vähän epämääräinen käsite, jolla tarkoitetaan persoonallista olentoa, Jumala antoi alkuperäisen ilmoituksen ja käski Venus-tähdestä kehittyneempiä olentoja muuttamaan maan päälle. Mutta jos tarkemmin vielä presisioimme tämän seikan, jos tahdomme saada sille selvät ääriiviivat, niin voimme sanoa, että Kristus oli se, joka toimitti tämän avun meidän planeetallemme, joka toimitti sen aikojen aamulla lähettiläitensä, enkelien ja profeettojen kautta. Kristus ensin lähetti enkeleitä ja sitten hän sai itse tulla. Me voimme sanoa tämän saman asian aivan hyvin tällä tavalla, kuvata sitä näin. Ennen Kristusta Kristus puhui profeettain ja enkelten kautta, toisin sanoen sen Salaisen

Veljeskunnan kautta, joka tuli tänne miljoonia vuosia sitten toisesta planeetasta meidän aurinkokunnassamme ja sitten Jeesuksen Kristuksen jälkeen itsensä kautta. Varsinaisesti Kristus puhui tuon ihmisen Jeesus Kristuksen kautta ja yhä puhuu sen ihmisen kautta. Me voimme sanoa niin, mutta silloin luonnollisesti täytyy tehdä uusi kysymys ja tämä kysymys on tärkeä selvittää meidän itsellemme. Uusi kysymys on, kuka on sitten tämä Kristus. Onko se Kristus, joka lähetti ensin enkeleitä ja sitten ilmestyi Jeesus Natsarealaisena, onko se Kristus joku persoonallinen olento, onko hän jumalallinen olento ja joku äärettömän pitkälle kehittynyt olento, joku maailmanopettaja, joku vapahtaja? Onko Kristus semmoinen olento, vai mikä tämä Kristus on? Mehän nimitämme Kristusta usein myöskin kosmilleksi Kristukseksi, siis yleismaailmalliseksi Kristukseksi, joka asuu meidän aurinkokunnassamme. Me kysymme sentähden täydellä syyllä, mikä on tämä kosminen Kristus, jota myös sanomme Logokseksi? Sanotaanhan usein, että kosminen Kristus on sama kuin Logos ja sitten me saamme semmoisen käsityksen tavallisesti, että Logos on jokin olento meidän aurinkokunnassamme, meidän aurinkokuntamme korkein johtaja, sen Jumala, melkeinpä sen luoja. Tämmöisen kuvan me saamme Logoksesta. Jokaisen yksilön takana on jokin tajunta. Kun on olemassa aurinkokunta, niin tämä aurinkokunta henkisesti katsoen on tajunta ja sen tajunnan keskipisteessä on jumalallinen olento, jumalallisen olennon ylisielullinen tajunta, jota nimitämme Logokseksi. Logos on olento tässä meidän aurinkokunnassamme, joka todella johtaa sitä, joka johtaa myöskin sen ilmenemistä, sen luomisprosessia. Nyt voimme käsittää kun sanomme Kristusta Logokseksi, että se on tämä Logos, joka on Kristus tämä meidän Logoksemme, joka on Kristus.

Sitten on Logoksen yhteydessä toinen sangen merkillinen kohta, nimittäin se, että Logoksella, kun ymmärrämme tuommoista niin sanoaksemme yksilöolentoa, niin me

katsellemme myöskin Logoksen historiaa. Sanomme, että Logos on joskus ollut ihmisenä, joskus ollut mitä tahansa kehityksessä. Sitten aikojen kuluessa, mittamattomien ikuisuuksien kuluessa on noussut Logokseksi, Logoksen tehtävään. Myöskin kerrotaan, että kun me ihmiset kehityimme eteenpäin, kun meistä tulee mestareita ja sitten jonkunlaisia toisia olentoja, voimme nimittää niitä eri nimillä, niin lopulta meistäkin tulee Logos. Madame Blavatsky huomauttaa siitä selvästi Salaisessa Opissaan. Meidän ei pidä ajatella, että Logos olisi yksin tuommoinen yksilöolento, vaan meidän pitää ymmärtää, että Logos on kollektiivinen olento, siis jos tahtoisimme ajatella hänen historiaansa, niin sanoisimme, että me ihmiset emme tule jokainen yksin maailman Logokseksi, vaan koko meidän ihmiskuntamme, johon kuuluu tuhansia miljoonia sieluja, ja henkiolentoja. Me tulemme kerran muodostamaan yhdessä yhden kollektiivisen Logoksen. Madame Blavatsky sanoo, että meidän aurinkokuntamme Logos on kollektiivinen olento ja voimme ajatella, että se, joka on Logoksena meillä, se olento on ehkä aikojen aamusta ollut ehkä ihmiskuntana jossain. Mutta kun meillä nyt on käsitys Logoksesta, niin me kysymme, mikä on kosmillinen Kristus. Onko se tämä Logos, sillä useinhan sanotaan, että kosmillinen Kristus on Logos. Onko meidän Kristuksemme tämä aurinkokunnan Logos taikka poikapuoli Logoksen tajunnassa? Onko se, niinkuin minun on tapana sanoa, Jumalan, siis tämän meidän Logoksemme täydellinen kuva ihmisestä, täydellisyysajatus ihmisestä. Jumalan poika on Jumalan kuva, joka on elävä, Jumalan elävä kuva täydellisestä ihmisestä, taivaallinen ihminen, Kristus, Suuret kasvat, makrokosmos, Adam Kadmon. Onko asianlaita ainoastaan tämä? Onko Kristus, kosmillinen Kristus siis meidän aurinkokuntamme Logoksen tuote, Logoksen poika ja olemmeko me siis ihmisinä tämän meidän aurinkokuntamme Logoksen poikia varsinaisessa olemuksessamme, ja sitten vielä enemmän, kun Kristus on päässyt meissä eläväksi? Olemme sitä? Muistatte ehkä, mitä

lausuin nuoruudenkirjassani, kaikista ensimmäiseksi julaistussa kirjassani „Valoa kohti” aivan viimeisessä luvussa. Lausuin siinä jotakin, joka oli aivan parhaimman käsitykseni mukaan yhtäpitävä Madame Blavatskyn Salaisen Opin kanssa. Siellä sanoin: „Vaikka Logos ja jumalat olisivat vaikka kuinka korkeita tahansa, niin muistakoon ihminen aina, että hän on niiden veli.” Siis me ihmiset olemme veljiä oman aurinkokuntamme Jumalan kanssa. Mitenkä tämä on käsitettävissä? Kuinka minä voisin sanoa, monen mielestä sotisin, (että ihminen on veli oman Jumalansa kanssa ja oman aurinkokuntansa johtajan ja luojan kanssa? Kuinka olemme veljiä, emmekö ole hänen lapsiaan?). Tämä ei ole ristiriitaista, kun ymmärrämme, mitä tarkoitetaan kosmillisella Kristuksella, mistä ihminen on kotoisin, millä tavalla ihminen on jumalsyntyinen ja mitä merkitsee, että ihminen on Jumalan poika. Meille todella avautuu mittaamattomia yleviä näköaloja, kun näemme, kuinka tämä asia todellisuudessa on, mitä tarkoitetaan sillä, että ihminen on jumalallinen olento ja mitä sillä tarkoitetaan sillä, että ihminen on kaikkien jumalien veli. Kosmillisen Kristuksen probleemi on sangen yksinkertainen, mutta samalla niin korkea, että todella me voimme kallistaa päämme nöyryten, kun ajattelemme jumaluutta isänä, kun ajattelemme kosmillisen Kristuksen isää, kun ajattelemme maailmankaikkeuden isää, sen lapsia me olemme. Salaisessa Opissa sanotaan aivan nimenomaan, kuten kaikissa teosofisissa kirjoissa, että elämä on yksi. On olemassa vain yksi jumaluus, yksi ainoa elämä, johon kaikki uppoaa, henki ja aine, hyvä ja paha, valo ja pimeys. Kaikki uppoaa siihen yhteen ainoaan suureen merkilliseen elämään, josta emme tiedä mitään. Se on olemassa oleva suuri arvoitus tai olemisen suuri salaisuus. Intialaiset sanovat sitä Parabrahmaksiksi, siksi, joka on Jumalan takana. Me voimme filosofiassa sanoa sitä absoluutiksi. Me voimme keksiä jotain nimiä, mutta määritelmiä emme voi sille keksiä, sille ainoalle elämälle, joka on kaiken takana, joka kantaa kaiken olemassaolon käsivarsillaan. Se on ainoa elämä, se on se

kolmas, joka jää meille salaisuudeksi. Mutta mikä on huomattava ja mikä on merkillistä tämän ainoan, suuren, ehdottoman olemisen suhteen on, että siinä piilee ilmenemisen mahdollisuus, siinä piilee, niinkuin siemen maassa ilmenemisen mahdollisuus. Tämä ilmenemisen mahdollisuus, se joka sitten aina ilmenee se on yleismaailmallinen, universaalinen Logos, niinkuin Salainen Oppi sanoo. Siinä on se elämän lähde, josta kaikki pulppuaa, se on elämän isä, joka kaiken synnyttää. Tämä yleismaailmallinen, universaalinen Logos on, jos sitä koetamme ymmärtää ja määritellä toiselta puolen henki ja aine ja toiselta puolen se on henkenä taas Isä, Poika ja Pyhä Henki. Voimme myös sanoa, että tämä Logos on kosminen Kristus, tämä Logos on se sana, joka on Jumalan luona ja joka on Jumala. Tämä Logos on merkillinen elämän siemen, jossa kaikki täydellisyys sijaitsee. Koska siinä kaikki täydellisyys ilmenee, koska siitä on kotoisin koko ilmennys, tämä Logos on kaikkien monadien isä. Monadiksi nimitämme silloin kaikkien elävien olentojen henkikeskustaa, kaikkien elävien olentojen henkistä siementä, sillä tästä Logoksesta, voimme sanoa, niinkuin vanhoissa intialaisissa kirjoissa sanotaan Brahmasta: „Minä tahdon moninaistua, minä tahdon tulla moneksi.” Tässä ilmenemättömässä Logoksessa, joka ilmenee, on ilmenemisen tahto, elämän rikkautta ja runsautta, ja jakautumisen tahtoa. Sentähden se on kaikkien olentojen henkinen tausta. Se on kaikkien monadien, käytämme sitä silloin samalla tavalla kuin Leibnitz sitä käytti, se on kaikkien monadien yhdistelmä, samalla maaperä, josta ne syntyvät. Mutta kaikki monadit ovat pojan suhteessa sekä tähän Logokseen isänä, että myöskin, jos tahdomme sanoa, suureen elämään, suureen ehdottomaan jumaluuteen, joka on universaalisen Logoksen takana, joka on se Logos ja joka on kuitenkin sen Logoksen takana aivan niinkuin Johanneksen evankeliumissa sanotaan. (Kaikkien monadien isä ja kaikki nuo monadit.) Tässä Logoksessa, tässä universaalisisessa Logoksessa piilee siis itse olemassaolon täydellisyyskuva, mittaamattoman, ehdottoman

täydellisyyden, sanoisimmeko loppumattomasti savuttamattoman kehityksen kuva. Jos tahdomme nimittää sitä ihmiseksi, sehän on hyvin heikko nimitys, niin silloin sanomme, että siinä Logoksessa piilee täydellisen ihmisen mitta. Ja kun nimitämme sitä kosmilliseksi Kristukseksi, niin se todella on se kuva kaiken olemassaolon tarkoituksesta ja täydellisyydestä, joka piilee itse jumaluuden helmassa. Tätä kuvaa me emme ollenkaan voi käsittääkään. Mutta niinkuin kukan kuva tavallaan piilee siemenessä, niin tuossa Logoksessa, elämä idussa, suuressa absoluutissa piilee koko olemassaolon, koko maailmankaikkeuden täydellisyyden kuva. Se on poika, se on Jumalan poika, se on kosminen Kristus. Me olemme kaikki siitä syntyneet, siis myöskin ne, jotka ovat meitä kehittyneemmät, siis ne jotka ovat Logoksia tuossa toisessa merkityksessä. Se on ollut ihmiskuntana kerran tämä meidän aurinkokuntamme Logos, vanhana ihmiskuntana, joka ? on tuossa toisessa asemassa, ja se on lähtenyt tuosta kosmisesta Logoksesta. Se se tekee, että me olemme veljiä kaikki keskenämme. Maailmankaikkeudessa ei ole muuta kuin yksi isä, kaikissa aurinkokunnissamme yhteensä ei ole olemassa muuta kuin yksi isä. Kaikki ovat veljiä, kaikki olennot ovat veljiä olivat ne kuinka kehittyneitä tahansa. Korkeimmat jumalat taivaissa, korkeimmat ja suurimmat olennot, jotka hallitsevat suuria linnunratoja, jossa on miljoonia aurinkokuntia, kaikki semmoiset olennot, joiden edessä me nykyisissä olomuodoissamme emme voisi hetkeäkään seistä palamatta poroksi siinä silmänräpäyksessä, kaikki ne ovat meidän veljiämme, sillä ihminen on ikuisuuksien poika.

Tässä on myöskin toinen aivan merkillinen salaisuus, tärkeä käytännöllinen salaisuus. Jos me puhuisimme ja sanoisimme, että joku olisi meidän vapahtajamme ja sanoisimme, että kosminen Kristus on meidän vapahtajamme ja tarkoittaisimme kosmisella Kristuksella meidän aurinkokuntamme Logoksen kuvaa täydellisestä ihmisestä, niin silloin me sanoisimme, että toinen vanhempi ihminen on toisen pelastanut, meidän

aurinkokuntamme Logos, joka on vanha, vanha ihmiskunta, se olisi meidän mystillinen pelastajamme. Niin me voisimme sanoa. Se on meidän auttajamme, mutta ei ole muuta olemassa kuin yksi ainoa pelastaja ja vapahtaja. Se on Jumala itse ja Jumalan poika, se on Logos. Sentähden kaikki olennot jotka ovat syntyneet ovat kerran itse pelastuneet, ovat saavuttaneet vapautuksen ja he ovat nyt niin kehittyneitä kuin nyt voidaan olla heidän kohdallaan. Mutta heidät pelasti sama kosmillinen Kristus, sama Jumala, joka yksin pelastaa kaikki, sillä he, jotka kerran olivat epätäydellisiä ja nyt ovat tulleet täydellisiksi, kuinka he voisivat pelastaa? Pelastaa ei voi kukaan muu kuin se, joka koskaan ei ole ollut muuta kuin täydellinen. Emme me tarvitse ihmistä vapahtajaksemme, emme me tarvitse veljiämme vapahtajiksemme. Vapahtajaksi kelpaa ainoastaan Jumala, joka ei koskaan ole ollut epätäydellinen. Oli ihminen kuinka viisas tahansa, oli hän kuinka loistava Jumala tahansa, hän on meidän auttajamme, hän voi näyttää meille tietä, tarttua käteemme, antaa voimakkaan käden otteen, nostaa meidät suosta, taluttaa meitä jonkun matkaa tiellä, mutta hän ei kykene mystillisesti vapahtamaan sentähden, että Jumala yksin voi luomansa olennon vapauttaa. Sentähden kosmillinen Kristus on meidän vapahtajamme, koska se on yhtä Jumalan kanssa. Kosmillinen Kristus on meidän vapahtajamme sentähden että hän, tuo kosmillinen Kristus (emmehän me osaa sanoa sitä persoonallisella nimellä, mutta miksi emme voisi sitä sanoakin vaikka persoonallisella nimellä) on iankaikkisuudesta iankaikkisuuteen ollut aina Isän luona, Isän helmassa ja aina ollut se mikä hän on, eilen sama kuin tänään, tänään sama kuin huomenna. Siinä on meidän turvamme. Ajatelkaamme vaikka, että olemme joskus syvässä sieluntuskassa. Arvokkaan ihmisen kädenpuristus, veljen antama apu auttaa meitä ja me voimme nousta mutta me tunnemme kuitenkin syvästi, että se yksi, mikä voi meidät pelastaa, todella puhdistaa, todella nostaa, todella voi tehdä jumalalliseksi, on Jumala meidän sisässämme, on äärettömyys meidän sisässämme. Meissä on jotakin, joka on yhtä

itse äärettömyyden ja ikuisuuden kanssa. Tämä on kosmillisen Kristus ja kosmillinen Kristus meidän aurinkokuntaamme nähden on siis ikäänkuin meidän Logoksemme, siis hyvin vanha ihmiskunta, meidän Logoksemme tajunnan heijastunut täydellisyyskuva, kuva siitä täydellisyydestä, johon meidän aurinkokuntamme elämä on pyrkivä. Se on Logos, meidän Logoksemme, joka ensin ottaa tajuntaansa vastaan Jumalan pojan, Kristuksen, kuvan täydellisestä ihmisestä tässä meidän aurinkokunnassammekin. Meidän Logoksemme auttaa meitä, jotka tavallaan ulkomaisessa olemuksessamme olemme hänen lapsiaan niinkuin me olemme vanhempiemme lapsia. Meidän aurinkokuntamme Logos auttaa meitä pääsemään sanoisinko kiinni tuohon kosmilliseen Kristukseen. Tämä kosmillinen Kristus, joka aurinkokuntaamme vaikuttaa Logoksen tajunnassa piilevän täydellisyyskuvan kautta, tämä kosmillinen Kristus on ennen Kristusta siis päässyt puhumaan niiden ihmisten kautta, jotka tulivat tänne muualta, toiselta tähdeltä ja sitten kaikkien niiden ihmisten kautta, jotka täällä maan päällä ovat jotain saavuttaneet, kaikkien profeettain ja enkelein kautta.

Kun hetki oli täyttynyt, että Jeesus Kristus syntyi maailmaan Jeesus Natsarealaisena, kun hetki oli täyttynyt, että eräs sielu ihmiskunnassamme oli niin äärettömästi ponnistanut, niin paljon rakastanut, että hän saattoi tarjota koko olemuksensa kosmillisen Kristuksen käytettäväksi, silloin kuin aika oli niin täyttynyt, silloin Jeesus Natsarealainen otti omaan itseensä kosmillisen Kristuksen, tuli sillä tavalla täydellisesti pelastetuksi itse ja sen kautta, hänen työnsä kautta kosmillinen Kristus laskeutui meidän ihmiskuntamme. Kun oli Kristus kerran saanut yhden ihmisen kokonaan fyysillistä tasoa myöden, fyysillistä ruumista myöden, niin silloin Kristus saattoi yhtyä koko ihmiskuntaan. Voimme sanoa toisella kielellä, kosmillinen Kristus, joka alussa oli ikään kuin ulkopuolella meidän aurinkokuntaamme, ja laskeutui meidän Logoksemme tajuntaan vuosimiljoonien kuluessa, tulee yhä lähemmäksi ja lähemmäksi meidän maapalloamme. Samoin

on asianlaita toistenkin planeettojen suhteen. Jumala tulee lähemmäksi meidän maapalloamme ja aurinkoa, joka on ulkonaisen Logoksen koti. Ensin aurinko on koko aurinkokunnan tajuntana, Logoksen tajuntana, sitten askel askeleelta tulee lähemmäksi tätä maapalloamme. Lopulta kosmillinen Kristus laskeutuu Jeesus Natsarealaisessa kokonaan, valloittaa hänen ruumiinsa, koko hänen järkensä. Tämä ei tapahdu vasta Jeesus Natsarealaisen elämässä, se tapahtui vähitellen monessa, monessa Jeesus Natsarealaisen elämässä, tuon yksilön edellisissä jälleensyntymisissä. Kun Jeesus Kristus syntyi Jeesus Natsarealaisena, niin hän kehdestä lähtien oli Kristus, vaikka hän ei tullut itsetietoiseksi Kristuksesta, ja omasta tehtävästään ennenkuin Jordanin kasteessa taivaat aukenivat ja hän näki Isän. Tuo on symbolisesti kerrottu, mutta se tarkoittaa, että Jeesus Kristus saavutti semmoisen vihkimyksen, että hän tuli aivan tietoiseksi tehtävästään, Logos, kosmillinen Kristus valloitti hänet kokonaan. Sen perästä alkoi hänen varsinaisen työnsä. Samalla sitten hänen elämänsä Jeesus Natsarealaisena vaikutti sen, että tämä kosmillinen Kristus tuli lähemmäksi kaikkia ihmisiä, niin että me nyt puhumme mystillisestä Kristuksesta, jolla tarkoitamme, että jokaisessa ihmisessä on kosmillisen Kristuksen siemen, tuo kosmillinen Kristus, joka aikojen aamulla oli ulkopuolella aurinkokuntaamme ja sitten ulkopuolella meidän planeettaamme. Tämä on luonnollisesti symbolista kieltä, mutta asiallisesti asia on niin. Tämä kosmillinen Kristus on nyt laskeutunut meidänkin planeetallemme, meidän ihmiskuntaamme. Kun Jeesus ensimmäisenä teki kosmillisesta Kristuksesta ihmisen, niin se mahdollisuus on kaikilla ihmisillä. Kosmillinen Kristus ei siis ollut mikään persoonallinen ihminen ennen Jeesus Kristusta. Voisimme kuvata sitä suureksi henkivoimaksi, mutta älkäämme määritelkö sitä, sillä määrittelymme on liian hatara, ontuva ja epäselvä. Kosmillinen Kristus saavutti inhimillisen persoonallisuuden Jeesus Kristuksessa. Nyt on siis olemassa meidän ihmiskunnassamme

yksi kosmillisen Kristuksen personoituma, yksi persoonallinen Kristus. Monet, monet muut, monet monet korkealle kehittyneet ihmisolennot ovat jo miltei saavuttaneet saman kuin Jeesus tai ei aivan samaa, sillä hän oli veljistä ensimmäinen, hän tuli ensimmäisenä pelastetuksi. Kosmillinen Kristus on vapahtaja, kosmillinen Kristus, meissä mystillinen Kristus, on vapahtaja. Sentähden Jeesus Kristus oli ensimmäinen, joka itse pelastui ja joka toi kosmillisen Kristuksen meidän ihmiskuntaamme, sentähden hän on aina myöskin tuossa kosmillisessa Kristuksessa.

Minä sanon tämän ainoastaan tällaisena kokemusperäisenä tosiseikkana, jota en lähde sen enemmän selittämään ja loogillisesti perustelemaan. Sanon ainoastaan sen, että jokaisen ihmisen kokemuksessa on, että kun hän tulee kosketuksiin kosmillisen Kristuksen kanssa, Jumalan pojan kanssa, kun hän näkee Jumalan pojan niinkuin Paavali Damaskuksen tiellä, niinkuin Stefanus kivitettäessä, niin hän samalla tapaa Jeesuksen. Jeesus on mukana ja Jeesus on kuin ovi, sillä Jeesus on käskyissään antanut, avannut Jumalan valtakunnan ovet aivan selkoselälleen. Meidän on tässä fyysillisessä tajunnassamme vastaanotettava Kristus, Jumalan poika ja sitten tulemme välittömään poikasuhteeseen isään nähden. Ihminen voi tulla äärettömän ja iankaikkisen elämän pojaksi, tuntee ja tietää ja nähdä olevansa yhtä maailmankaikkeuden suuren elämän ja suuren isän kanssa. Tämä on tuo ihmeellinen mysteerio Jeesuksen Kristuksen jälkeen. Tätä tahdoin siis lyhykäisesti esittää Kristuksen työn suhteen.

Nyt on meidän vielä lyhyemmin puhuttava omasta työstämme. Mutta kuinka emme puhuisi siitä lyhyemmin. Mitä meidän työmme on verrattuna Kristuksen työhön. Kääntäkäämme nyt ensin huomiomme siihen, mihin pyrimme ja mitä me tahdomme, me jotka nimitämme itseämme ruusuristolaisiksi. Mitä me tahdomme kuoleman valtakunnan suhteen? Me sanomme tuon ikivanhan ilmoituksen nojalla, että kuoleman valtakunta on, samalla tavalla kuin meidän elämämme täällä näkyväisessä

maailmassa, kehittyvä valtakunta. Tämä suuri totuus on pidettävä mielessä. Kuoleman valtakunta, vainajien valtakunta, ei ole mikään semmoinen, kuinka sanoisin valmiiksi rakennettu, määrätty talo, johon me muutamme. Ei sitä oikein voi verrata muuttamiseen talosta toiseen, niin kuin täällä maan päällä, vaikka me tavallisesti kyllä sanomme kuolemaa joksikin asuinsijan muuttamiseksi. Kuoleman valtakunta on alati kehittyvää; kuoleman valtakunta kehittyy sitä mukaa kun ihmiskunta kehittyy. Kuoleman tuonelat muuttuvat ihmisten mukaan ja sentähden me nykyajan ihmiset sanomme näin: meidän on ensinnäkin poistettava kaikki helvetit, meidän on mikäli mahdollista poistettava kaikki kiirastulet, meidän on säilytettävä ainoastaan taivaat. Toistaiseksi on vielä säilytettävä taivaat kuolemanjälkeisessä elämässä, mutta helvetit meidän ennen kaikkea tulee poistaa, helvetit, kaikki semmoiset tilat, joissa ihmissielu luulee, että hän saa kärsiä ikuisesti. Sitä varten on tietysti hyvin tärkeitä tuoda ihmisten kesken semmoinen opetus, semmoinen julistus, ettei mitään ikuisia helvettejä ole olemassa. Sitähän kyllä hyvin monet tekevät. Ruotsinmaan kirkko on julistanut kaikki helvetit pannaan. Sehän on hyvin selvää ja olisi odotettava kaikkien nykyisten kirkkojen ja uskontojen puolelta. Mutta se ei yksin auta, sillä paljon, paljon ihmisiä on, jotka siitä huolimatta, että olisikin sanottu täällä fyysisessä maailmassa, ettei ole ikuista helvettiä, epäilevät sentähden, että vuosimiljoonien kuluessa on johonkin semmoiseen viitattu, joskaan ei niin selvin sanoin. Mutta kaikissa uskonnoissa on viitattu kuitenkin siihen, että on helvetti, joka kestää vaikka kuinka kauan. Meidän kristikunnassamme se on saanut kaikista jyrkimmän muodon. Mutta tiedämme, että buddhalaiset ja hindulaiset puhuvat helvetistä ja niissä voi olla pieni sivumaku kuinka kauan ne kestävät. Kristikunnassa on sanottu, että kadotus on ikuinen. Se on tehnyt niin monen ihmissielun sairaaksi, se on jättänyt niin moneen ihmiseen pelon siemenen, niin että kun ihminen kuoleman jälkeen joutuu pahaan tilaan, kun hän

syntiensä tähden joutuu synkkään kuolemanjälkeiseen tilaan ja kun hänen kärsimyksensä ovat suuret, hän ajattelee ja pelkää, että on olemassa ikuinen kadotus. Sentähden on niin tärkeätä, että me, jotka ajattelemme itseämme teosofeiksi ja ruusuristiläisiksi, että me teemme niinkuin Jeesus sanoi ja näytti, että me lähdemme vainajien valtakuntaan, siis sielujen luokse heidän vankeudessaan ja saarnaamme heille valoa ja vapautta. Niin Jeesuskin teki. Hän astui alas kuoleman valtakuntaan ja saarnasi sieluille vankeudessa. Ehkä siinä on pikkuinen sivumaku, että Jeesus saarnasi niille, jotka olivat odottamassa ikuista kadotusta mutta joka tapauksessa emme usko paljoakaan hänen saarnansa tehoon, koska olemme saarnanneet ikuista helvettiä ja kadotusta. Nyt on niiden tehtävä, jotka tulevat vakuutetuiksi ihmisen jälleensyntymisestä, karman koulusta ja muusta, nyt on meidän velvollisuutemme niin puhdistaa ja kasvattaa itse itseämme, että voisimme saarnata sieluille vankeudessa, että voimme lähteä vainajien luo ja näyttää heille valoa ja näyttää heille tietä ja näyttää heille, ettei tämä ole niin synkkää: „Te elätte harhauskossa kun luulette, että teidän pitää palaa ikuisesti. Uskokaa valoon, uskokaa hyvään, joka on teissä, uskokaa Kristukseen teissä, niin voitte voittaa kärsimykset, joiden keskellä te olette.” Kuinka monen ihmissielun voimme sillä tavalla saada irroitetuksi helvetin tuesta. Tuossa nähdään kuinka kiinni ihmisen sielu on harhakuvitelmissa. Voi kestää kauan aikaa ennenkuin ihmissielu ottaa uskoakseen, että hänelläkin on pelastus tarjolla. Jokainen ihminen tuomitsee itse itsensä jonkinlaiseen puhdistukseen kuoleman jälkeen, mutta eihän se ole mitään ikuista. Sehän on lohdullista, että elämä itse, luonto itse on hellempi meitä kohtaan kuin itse olemme. Me pysymme velttoina ja laiskoina, me emme tahdo nousta ja kasvattaa itseämme, onhan niin kovin hauska näissä nautinnoissa. Kuoleman jälkeen elämä meitä ravistaa, luonto ottaa meidät polvelleen ja ravistaa meitä. Mutta heti jos huomaamme kuolemanjälkeisessä tilassa, että tämä on vain puhdistusta, eihän tässä muuta tarvita kuin että heitän

tuon kaiken pahan, jota olen kasvattanut itsessäni, niin minä olen vapaa, sillä minähän olen itse itseni tuominnut Jumalahan odottaa vain, kaikki enkelit, kaikki hyvät olennot vain odottavat, odottavat meitä kuin oven takana, että astuisimme ulos vankeudesta ja silloin kaikki olisi hyvin. Tätähän meidän pitää opettaa sieluille vankeudessa, tätä vapautta, tätä valon ja rakkauden sanomaa. Elämä on oikein ymmärtänyt suuren kosmillisen, iankaikkisen ja äärettömän Isän ääretöntä rakkautta. Sentähden meidän työmme täällä maanpäällä, sentähden meidän toivomme täällä maanpäällä on, että ihmiset oppisivat veljiksi, oppisivat joitakuuta suurempia aatteita, suurempia veljeyden toteuttamiseksi. Emme voi odottaa, että kaikki ihmiset tulisivat täydellisiksi veljiksi. Silloinhan me olisimme täydellisiä ihmisiä, jos olisimme niin kehittyneitä, että osaisimme kaikkia rakastaa, mutta me voisimme odottaa, sen puolesta voisimme työtä tehdä että ihmiset ymmärtäisivät joitakuuta suuria aatteita, joitakuuta suuria lunastavia ajatuksia, joiden johdosta voisimme pikkuisen enemmän kieltää itseämme, joiden valossa voisimme vähän hillitä itseämme, jotka antavat meille voimaa vähän enemmän pitää itseämme aisoissa.

Sitähän me toivoisimme, että ihmiset ymmärtäisivät meidän kristikunnassamme ja ei ainoastaan meidän kristikunnassamme, vaan että koko maapallon ihmiset ymmärtäisivät että väkivalta ei koskaan pääse mihinkään, että ihmisten välillä sota ei ole kyennyt mitään ratkaisemaan. Sota ei ratkaise mitään. Se on tie, jota itse elämä ei enää kaipaa Jeesuksen Kristuksen työn perästä, sen perästä kun mystillinen Kristus on meissä, niin sota ei ole välttämätön keino ihmisten asiain ja vaikeuksien ratkaisemiseksi. Sota ei ratkaise. Meidän täytyisi nyt sitä elämää odottaa, oppia ratkaisemaan asioita, vaikeuksia ja riitoja järjellä, ja milloin emme osaa niitä ratkaista, kuitenkin pysyä niistä erillään, tuntea toistamme veljiksi, mutta ei pakottaa ketään. Jos olemme vaikeuksissa riidoissa keskenämme, niin ei meidän pidä ajatella, että me asuisimme yhdessä huoneessa ja riitelisimme

keskenämme. Me voimme ajatella, että menemme eri huoneisiin asumaan, mutta emme käytä pakkokeinoja riitamme lopettamiseksi, sillä se antaa aihetta uusiin riitoihin. Vaietkaamme, kun emme voi järkemme avulla sopia. Tämmöisiä asioita ja muita suuria asioita pitäisi ihmiskunnan oppia. Minkätähden emme kunnioittaisi ja rakastaisi toisiamme esim. perheoloissa. Meillä on ehkä perhe, me olemme lapsia perheessä, sisarina, veljinä, vanhempina. Miksi emme silloin rakastaisi ja kunnioittaisi toisiamme. Meidän teosofinen ja ruusuristiläinen maailmankatsomuksemme on juuri koettaa rakastaa kauneutta, rakkautta, totuutta ja sopusointua. Minä olen välistä kuullut että nykyaikana usein nuoret ihmiset lapset ajattelevat ja kasvavat tuollaiseen käsityksen, että eihän noita vanhempia ihmisiä kohtaan ole mitään velvollisuuksia ja saisiko nuo estää nuoria ihmisiä elämään vapaasti. Useinhan juuri lapset ja nuoret voivat ajatella sellaista. Sen olen kuullut. Eivät ainakaan ne, jotka saavat teosofisen ja ruusuristiläisen kasvatuksen, eivät ainakaan ne saisi niin ajatella. Silloinhan emme ymmärrä mikä äärettömän suuri elämän salaisuus piilee isän ja äidin rakkaudessa, piilee isän ja äidin siunauksessa. Lapset ja nuoret, muistakaa aina, että paras sauva elämässä, semmoinen onnen sauva ja semmoinen, joka voi näyttää tietä pimeässä on isän ja äidin siunaus. Sentähden rakkaus ja kunnioitus niiden kesken, jotka ovat lähellä toisiaan, jotka karma on asettanut olemaan yhdessä, pitäisi vallita. Se kuuluu niihin aatteisiin, niihin käytännöllisiin ajatuksiin, joiden puolesta meidän täytyy tehdä työtä tässä näkyväisessä maailmassa.

* * *